U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **navrhovatele: P. Č.**, proti **žalované: Česká advokátní komora**, Národní 118/16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2867/10, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 20/2010, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým podáním ze dne 2. 8. 2010, podle obsahu návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona o soudech a soudcích, které bylo doručeno Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 11. 8. 2010, domáhá provedení procesních úkonů ve věci návrhu ze dne 2. 6. 2010 na změnu rozhodnutí o postoupení věci městskému soudu Krajským soudem v Brně (dále též „krajský soud“). Městský soud zaslal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu (dále též jen „návrh na určení lhůty“) i se spisem věcně příslušnému Krajskému soudu v Brně. Krajský soud následně předložil dne 13. 9. 2010 návrh na určení lhůty i se svým vyjádřením k věci Nejvyššímu správnímu soudu, aby o věci rozhodl.

Ve svém vyjádření krajský soud uvedl, že navrhovatel podal žalobu ze dne 5. 3. 2010, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2867/10. Tímto rozhodnutím byl navrhovateli určen JUDr. Petr Hoštička Ph.D., LL. M., advokát, z důvodů stanovených v § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Dále se navrhovatel v žalobě domáhal zrušení blíže nespecifikovaného rozhodnutí o zrušení předešlého rozhodnutí o určení právního zástupce navrhovatele. Uvedenou žalobu postoupil krajský soud usnesením ze dne 22. 4. 2010, č. j. 30 A 20/2010 – 7, místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Podáním ze dne 2. 6. 2010 se navrhovatel domáhal změny výše uvedeného usnesení

Krajského soudu v Brně. Toto podání krajský soud postoupil městskému soudu s tím, že se jedná o blíže nedefinovatelný návrh, nicméně městský soud jej vrátil krajskému soudu zpět s názorem, že se jedná o kasační stížnost. V souladu s názorem městského soudu přistoupil krajský soud k úkonům podle § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a vydal usnesení ze dne 25. 6. 2010, č. j. 30 A 20/2010 – 12. Na výzvy v usnesení uvedené navrhovatel nereagoval. Krajský soud tak nemůže nad rámec podání dovozovat, čeho se navrhovatel domáhá. V této souvislosti upozorňuje na nejasnost a neurčitost podání ze dne 2. 6. 2010.

Z obsahu předloženého spisu krajského soudu sp. zn. 30 A 20/2010 Nejvyšší správní soud zjistil, že popis geneze daného případu odpovídá skutečnostem uvedeným ve vyjádření krajského soudu. Pro rozhodnutí o návrhu na určení lhůty jsou pak rozhodující především tyto následující skutečnosti. Navrhovatel podal na základě usnesení ze dne 22. 4. 2010, č. j. 30 A 20/2010 – 7, o postoupení věci městskému soudu, podání ze dne 2. 6. 2010, které bylo adresováno Nejvyššímu správnímu soudu, avšak doručeno krajskému soudu. Vzhledem k tomu, že toto podání bylo nejasné a neurčité, měl krajský soud za to, že se jedná o podání blíže nedefinovatelné, a proto jej zaslal městskému soudu, kterému byla k projednání postoupena věc navrhovatele. Městský soud však dospěl k názoru, že z obsahu podání vyplývá, že se jedná o kasační stížnost směřující proti usnesení o postoupení věci městskému soudu ze dne 22. 4. 2010, a proto věc vrátil krajskému soudu jako soudu věcně příslušnému k projednání předmětného podání. Vzhledem k tomu, že toto podání neobsahovalo náležitosti, které musí kasační stížnost obsahovat, ani nebyly splněny další podmínky řízení o kasační stížnosti, vyzval krajský soud navrhovatele usnesením ze dne 25. 6. 2010, č. j. 30 A 20/2010 – 12, aby do jednoho měsíce doplnil kasační stížnost a zaslal plnou moc udělenou advokátovi k jeho zastupování ve věci. Zároveň byl navrhovatel vyzván, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení zaplatil soudní poplatek. Ze soudního spisu však vyplývá, že navrhovatel na tyto výzvy dosud nijak nereagoval, místo toho zaslal městskému soudu návrh ze dne 2. 8. 2010 na určení lhůty k provedení procesního úkonu ve věci podání ze dne 2. 6. 2010. Tento návrh na určení lhůty byl městskému soudu doručen dne 11. 8. 2010. Městský soud následně toto podání a celý spis zaslal krajskému soudu, který návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu postoupil věcně příslušnému Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po zhodnocení obsahu předloženého spisu dospěl k názoru, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu je nedůvodný, neboť průtahy v řízení před krajským soudem neshledal. Vycházel při tom z následujících úvah.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Za průtahy v řízení lze označit ty postupy (či mnohdy již excesy) soudních osob (soudců, vyšších soudních úředníků, soudních tajemníků, justičních čekatelů a jiných soudních zaměstnanců), které jsou neslučitelné s platnou právní úpravou nebo přímo této úpravě odporují. Mezi nejčastější pochybení náleží průtahy v řízení způsobené např. zbytečným prováděním různých procesních úkonů, odročováním jednání, nadbytečným (neúčelným) dokazováním či nezvládnutím procesní situace vyvolané účastníkem řízení, který má snahu řízení (z různých důvodů)

prodlužovat. Nejzávažnější jsou pak případy, kdy soudce pro složitost případu jeho řešení raději odkládá, vyřizuje případy méně skutkově či právně náročné, aby raději prostřednictvím těchto případů měl určitý počet skončených (vyřízených) věcí.

Zákonodárce v žádném z obecných procesů nestanovil lhůtu k provedení požadovaného procesního úkonu. Proto při posouzení přiměřenosti doby řízení je třeba zvažovat okolnosti konkrétního případu, zejména složitost dané záležitosti, jakož i chování účastníků řízení, zejména pak navrhovatele. Ústavní soud (v nálezu ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 392/05, publ. pod č. 218, sv. 39 SbNU, str. 311; nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na http://nalus.usoud.cz) uvedl, že *„[p]ro účely posuzování průtahů v řízení je nicméně klíčovým faktorem skutečnost, zda průtahy spočívají toliko na straně státní moci (soudu) nebo jsou vyvolávány také jednáním účastníků řízení či přímo stěžovatelem*."

Podle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích se soud při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu. Dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je - li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po zhodnocení obsahu předloženého spisu a v souvislosti se shora uvedenými hledisky průtahy v řízení před krajským soudem neshledal, neboť ze spisu nevyplývá, že by byl krajský soud v řízení ve věci podání ze dne 2. 6. 2010 nečinný. Ze soudního spisu naopak vyplývá, že po té, kdy městský soud podání ze dne 2. 6. 2010 vrátil krajskému soudu s tím, že má za to, že se jedná o kasační stížnost, krajský soud bez prodlení navrhovatele vyzval usnesením ze dne 25. 6. 2010, č. j. 30 A 20/2010 – 12, k potřebným doplněním podmínek řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud podotýká, že právě toto usnesení je procesním úkonem směřujícím k vyřízení věci, na který ovšem stěžovatel nereagoval. Naopak je tedy nutno poznamenat, že ten, kdo je v řízení nečinný, je sám navrhovatel, neboť bez doplnění kasační stížnosti a splnění dalších podmínek řízení nelze o kasační stížnosti meritorně rozhodnout.

Ve světle právě uvedeného Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu v dané věci je nutno považovat za nedůvodný ve smyslu § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích a návrh zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně 4. října 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu